Αφορά τους απασχολουμένους στο φασόν, με μερική απασχόληση, με μειωμένο ωράριο, με συμβάσεις έργου και σε εποχιακές εργασίες, καθώς και τα συμβοηθούντα μέλη οικογένειας, τους πλανόδιους επαγγελματίες, όλους τους ξένους εργάτες, και όλους του εργαζομένους που δεν ασφαλίζονται κανονικά από τους εργοδότες τους.

Για την κάλυψη των ανασφαλίστων πρέπει να εξασφαλιστεί μεταξύ των άλλων, η συνεργασία ασφαλιστικών ταμείων και συνδικαλιστικών οργανώσεων και να προβλεφθούν αυστηρές κυρώσεις στους εργοδότες που δεν ασφαλίζουν όσους εργάζονται στις επιχειρήσεις τους ή για λογαριασμό των επιχειρήσεων τους.

• Ασφάλιση χρόνου ανεργίας και ασθενείας.

Ο χρόνος ανεργίας και ασθενείας να αναγνωρίζεται ως συντάξιμος και οι σχετικές εισφορές να βαρύνουν για την ανεργία του ΟΑΕΔ και για την ασθένεια τους εργοδότες. Η ανεργία διευρύνεται και ιδιαίτερα η μακρά ανεργία και δεν μπορεί να επιτραπεί άλλο να μένουν ακάλυπτοι ασφαλιστικά οι άνεργοι.

• Πλήρης χρόνος οι 200 μέρες.

Για τους απασχολουμένους εποχιακά η με μερική απασχόληση η με μειωμένο ωράριο να λογίζεται ως πλήρης χρόνος ασφάλισης αντί των 300 οι 200 ημέρες ασφάλισης.

6. Η επικουρική ασφάλιση.

Η επικουρική ασφάλιση (συντάξεις , εφάπαξ) αναπτύχθηκε παράλληλα με την κύρια ασφάλιση , λόγω των χαμηλών παροχών που παρείχε η κύρια ασφάλιση. Στηρίχθηκε σχεδόν αποκλειστικά σε εισφορές των εργαζομένων και των εργοδοτών. Είναι ανάγκη να μη θιγεί η οργάνωση και νομική μορφή , το καθεστώς λειτουργίας των επικουρικών ταμείων ή των ταμείων πρόνοιας (εφ' άπαξ).

Να σταματήσει η αρπαγή των κεφαλαίων τους με διατάξεις τύπου άρθρου 44 του Ν. 1892/90 καθώς και η μετατροπή τους σε μηχανισμούς ρουσφετολογίας π.χ. διορισμένες διοικήσεις, στις προσλήψεις προσωπικού κ.α. Είναι ανάγκη να θεσμοθετηθούν άμεσα τα επικουρικά , για τα επικουρικά ταμεία, οι αρχές της αυτοδιοίκησης και αυτοδιαχείρισης.